

РЕШЕНИЕ

№ 37925

гр. София, 17.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров
Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7955** по описа за **2025** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по повод на касационна жалба вх. № 19245 от 31.07.2025 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № 226241 от 27.06.2025 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), подадена от Л. К. С. с ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 88 срещу Решение № 1934 от 28.05.2025 г. постановено по НОХД № 20241110218017/2024 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 100 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 24-4332-011413 от 28.05.2024 г., издадено от началник сектор отдел „Пътна полиция“ (ОПП) в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на лицето е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. на основание чл. 53 от ЗАНН, във вр с чл. 183, ал. 5, т. 2 от ЗДвП, за нарушение на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба е посочено, че решението на СРС е неправилно, незаконосъобразно и небосновано, постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и в несъответствие с материалния закон. Твърди се, че въззивния съд е кредитирал единствено показанията актосъставителя и свидетеля по акта - служителите на СДВР, като липсват преки и безпристрастни свидетели, доказателства за извършеното нарушение и са изразени съмнения за възможността за възприятие на нарушението. На следващо място са изложени твърдения за нарушен принципите на доказване на нарушението и при съмнение, решението е в полза на обвиняемия, като е налице и процесуална пасивност на ответната страна. Моли съда да отмени

решението на СРС. Претендират се разноси за две инстанции.

В съдебно заседание касаторът Л. К. С., редовно призована, явява се лично. Поддържа касационната жалба по изложени съображения в нея и моли съда да отмени изцяло решението на СРС.

Ответникът Д. Д. - началник сектор в СДВР-ОПП – редовно призован, не се явява и не се представлява. По делото са предоставени писмени бележки с изразено становище, че писмената жалба е необоснована и недоказана, а постановеното решение правилно и законосъобразно. Претендира се юрисконсултско възнаграждение, алтернативно е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Стоян Димитров в съдебно заседание дава заключение за основателност на жалбата.

Административен съд София - град, XI касационен състав, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно чл. 218, ал. 2 от АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 от АПК, в 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е прието за установено следното от фактическа страна:

На 12.05.2024 г., в 21:12 часа, в [населено място], касаторът е управлявал лек автомобил, марка „ПЕЖО“, модел „206“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Литон Инженеринг“ ООД с ЕИК[ЕИК], движейки се по [улица]с посока на движение от [улица]към бул. „ген. Т.“. При кръстовището с [улица]имало пешеходна пътека, която била изкуствено повдигната и сигнализирана с пътни знаци и маркировка като С. се движела с автомобила, в дясна лента за движение и приближавайки пешеходната пътека, в ляво от нейния автомобил се движил полицейски автопатрул в състав Н. Л. и И. И., които забелязали, че по пешеходната пътека, от ляво надясно спрямо посоката на движение на автомобилите, се движи пешеходец. Полицейският автомобил намалил скоростта с цел да спре и да пропусне пресичащия пешеходец, а С. не намалила скоростта и преминала пред пешеходеца като с тези си действия го принудила да спре пресичането си на пешеходната пътека. С оглед невъзможността този автомобил да бъде спрял на мястото на пешеходната пътека, полицейските служители настигнали автомобила преди болница „Пирогов“ и го спрели със звуков и светлинен сигнал. За това, че водачът не пропуска и отнема предимството на стъпилия и преминаващ по пешеходната пътека пешеходец, намиращ се от лявата страна на автомобила, с което е била нарушена разпоредбата на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП. съставили АУАН серия ГА № 1309014, който бил връчен лично на нарушителя. В срока по чл. 44 от ЗАНН постъпили възражения срещу АУАН, че С. е видяла мъж с цигара, но същият бил на тротоара, поради което тя бавно продължила движението си. Административнонаказващият орган не приел възражението и въз основа на АУАН било издадено Наказателно постановление /НП/ № 24-4332-011413 от 28.05.2024 г., издадено от началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, с което касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. на основание чл. 183, ал. 5, т. 2 от ЗДвП, за нарушение на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП.

Районният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, както и че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Приел е също, че АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.

Според съда посоченото в НП нарушение е безспорно доказано като правилно е приложен материалния закон.

Касационният състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 119, ал. 1 от ЗДвП, при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре. Според чл. 183, ал. 5, т. 2 от ЗДвП водач, който не осигури предимство, когато преминава през пешеходна пътека, се наказва с глоба в размер на 100 лв.

По делото не се спори, че на мястото на установяването на процесното нарушение има пешеходна пътека. От събраните в производството пред СРС доказателства от разпитите на свидетелите - актосъставителя и свидетеля по акта които са логични, последователни и взаимосвързани, изясняващи обстоятелствата относно извършеното от касаторът нарушение, което лично и непосредствено са възприели за настоящата инстанция безспорно се установява, че водачът на МПС не е осигурил предимство на стъпилия на пешеходната пътека пешеходец. За касационната инстанция, на основание чл. 189, ал. 2 редовно съставените по ЗДвП актове имат презумптивна доказателствена сила. Актът за установяване на административно нарушение е съставен съгласно изискванията на чл. 42 от ЗАНН. Фактическите констатации, описани в акта, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства, а касаторът не е ангажирал по делото други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в акта фактическа обстановка не отговаря на действителната. Наказаното лице може да обори констатациите в АУАН, но от него не са ангажирани доказателства в тази насока, водещи до констатации, различни от направените в АУАН. В този смисъл не са налице наведените касационни основания – неправилно прилагане на закона.

Неоснователни са твърденията на касаторът за съмнение относно възможността за възприемане на нарушението от служителите на СДВР, тъй като в разпитите им пред въззивната инстанция, същите възпроизвеждат детайлно случилото се, което лично са възприели, включително и споделяйки своите наблюдения относно действията на пешеходеца по отношение на водача на МПС, в настоящият случай - касаторът. А по отношение на възражението за неразпитаният пешеходец касационната инстанция напълно споделя изводите на СРС, че полицейският служител не е имал основания да го разпитва, тъй като самият свидетел лично е възприел извършеното нарушение, а както се установява от разпитите им касаторът е бил спрял болница „Пирогов“ със звуков и светлинен сигнал, а не на мястото на нарушението, тъй като това би ограничило трафика и безопасността. Следва да бъде отбелязано и че в писмо с рег. № 433200-31730 от 18.03.2025 г. на СДВР е посочено, че на осн. чл. 11 от Организационно технологични правила за работа с автоматизирана информационна система за „Видеозаснемане на охранителната дейност и пътния контрол“ всички файлове с аудио и видео информация в централната компонента се съхраняват за срок от 30 дни, което изключва възможността за прилагане на снимков материал в административното производство.

Наложената глоба е в законоустановения размер от 100 лв., съгласно цитираната по-горе разпоредба на чл. 183, ал. 5, т. 2 от ЗДвП.

Относно отнемането на 10 контролни точки с издаденото НП, не представлява административно наказание, поради което за тази част от НП не са приложими изискванията за форма по чл. 57 от ЗАНН.

С оглед на гореизложеното, при постановяване на решението районният съд не е допуснал нарушение на закона. Изследвал е всички релевантни към спора обстоятелства, излагайки мотиви,

чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и формираните правни изводи, като при правилно изяснена фактическа обстановка, решаващият съдебен състав е достигнал до законосъобразния извод за съставомерност на деянието, за което е санкциониран касаторът. Обвинението е подкрепено от писмените и гласни доказателства, които са непротиворечиви и взаимно допълващи се и установяват изложената в оспореното наказателно постановление фактическа обстановка. Районният съд е обсъдил поотделно и в тяхната съвкупност събраните доказателства и въз основа на тях е приел, че касаторът е извършил вмененото му нарушение, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. С оглед горното, касационният състав намира, че СРС е достигнал до законосъобразен извод за съставомерност на деянието, както и че целите на наказанието по чл. 12 от ЗАНН ще бъдат постигнати с определеното наказание и с оглед което, решението на СРС е правилно и незаконосъобразно и следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора и въз основа на направеното искане, на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, на ответника следва да се присъдят разноски за настоящата инстанция - юрисконсултско възнаграждение. Съобразно изискванията на чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН същото следва да се определи по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в минимален размер на 130 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд-София град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1934 от 28.05.2025 г. постановено по НОХД № 20241110218017/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 100 състав.

ОСЪЖДА Л. К. С. с ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 88 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 130.00 (сто и тридесет) лева, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение .

Решението е окончателно.

Председател:

членове: